

Sygn. akt III AUa 407/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Michalska-Goźdź
Sędziowie:	SSA Marta Sawińska (spr.) SSA Marek Borkiewicz
Protokolant:	st.sekr.sądowy Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2012 r. w Poznaniu

sprawy z wniosku **A. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji wnioskodawcy A. J.

od wyroku Sądu Okręgowego- Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

z dnia 24 października 2011 r. sygn. akt VIII U 1828/11

zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i przyznaje wnioskodawcy A. J. prawo do świadczenia przedemerytalnego począwszy od 2 kwietnia 2011r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 maja 2011 r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. odmówił A. J. prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Od decyzji powyższej wnioskodawca odwołał się do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu.

Wyrokiem z dnia 24 października 2011 r. odwołanie oddalono.

U podstaw powołanego rozstrzygnięcia legły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Odwołujący A. J. urodził się (...) r.

W okresie od 13 lipca 1967 r. do 28 lutego 2009 r. był zatrudniony w O. Zakładach (...) w O. jako ślusarz i mechanik. Stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia przez zakład pracy z przyczyn ekonomicznych to jest w celu ograniczenia kosztów działalności przedsiębiorstwa z przyczyn nie dotyczących pracownika w trybie indywidualnym na podstawie art.10 ust.1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników (Dz.U. z 2003 r. Nr 90 poz.844).

Decyzją z dnia 2 marca 2009 r. starosta powiatu Ś. W. z tą datą uznał A. J. za osobę bezrobotną i przyznał praw do zasiłku dla bezrobotnych od 10 marca 2009 r. w kwocie 662,20 zł. Wnioskodawca był zarejestrowany jako bezrobotny w okresie od 2-9.03.2009 r.

W dniu 9 marca 2009 r. odwołujący został skierowany przez Powiatowy Urząd Pracy w Ś. W. Do pracy w I.-M. Zakładzie (...) w P.. Był tam zatrudniony w charakterze hydraulika od 10 marca 2009 r. do 17 września 2010 r. Stosunek pracy rozwiązano na podstawie art.30 par.1 pkt 4 kodeksu pracy. Po tej dacie odwołujący ponownie od 22 września 2010 r. został zarejestrowany jako osoba bezrobotna , prawo do zasiłku przyznano na okres od 30 września 2010 r. do 29 września 2011 r. (zasiłek 120%).

W dniu 1 kwietnia 2011 r. A. J. złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne. Do wniosku dołączył świadectwo pracy potwierdzające zatrudnienie w O. Zakładach (...) w O. oraz w I.-M. Zakładzie (...) w P.. Złożył także zaświadczenie PUP w Ś. W. z 1 kwietnia 2011 r. wskazujące wyczerpanie 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku , brak ofert pracy i odmowy przyjęcia propozycji zatrudnienia .Odwołujący posiada łącznie 42 lata 5 miesięcy 15 dni okresów składkowych i 7 miesięcy 25 dni okresów nieskładkowych, łącznie: 43 lata 1 miesiąc 10 dni.

W tak ustalonym – na podstawie uznanych za wiarygodne dokumentów akt ZUS oraz zeznań odwołującego – stanie faktycznym sąd uznał odwołania za bezzasadne.

Sąd I instancji przywołał brzmienie art.2 ust.1 pkt 5 ustawy z dnia 28 maja 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120 poz. 1252 ze zm.), w myśl którego prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn. Zgodnie z ust.2 cytowanego przepisu za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, Nr 64, poz. 593 i Nr 99, poz. 1001), zwanej dalej "ustawą o emeryturach i rentach z FUS". W myśl ust.3 świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Stosownie do treści art.2 ust.5 powołanej ustawy do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3, wlicza się:

1) okresy, za które, zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało;

2) okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w tym okresie; w przypadku gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 6-miesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nieprzekraczającym 14 dni od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Sąd przywoływał, iż A. J. do dnia rozwiązania umowy o pracę (17 września 2010 r.) udowodnił łącznie 43 lata 1 miesiąc i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Wykazane zostało także, że w okresie od 13 lipca 1967 r. do 28 lutego 2009 r. był zatrudniony w O. Zakładach (...) w O., a stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia przez zakład pracy z przyczyn ekonomicznych. Następnie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna od 2 do 9 marca 2009 r., a od 10 marca 2009 r. do 17 września 2010 r. zatrudniony był w I.-M., przy czym ten stosunek pracy ustał z upływem czasu na jaki został zawarty. Zatem – jak akcentował sąd orzekający – stosunek pracy nie został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Wyjaśniono to także na etapie postępowania przed wydaniem decyzji – pracodawca wyjaśnił, że nie przedłużono umowy a przyczyną była sytuacja ekonomiczna zakładu.

Z powyższych wyjaśnień wynika – jak dalej wskazywał sąd – że nie rozwiązano z odwołującym umowy o pracę z przyczyn ekonomicznych, nie została zatem wyczerpana przesłanka przyznania świadczenia przedemerytalnego polegająca na rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn ekonomicznych po stronie pracodawcy.

Ponadto – jak przywoływał dalej sąd – z cytowanego art.2 ust.5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wynika obowiązek złożenia wniosku w terminie 14 dni od daty ustania zatrudnienia zaoferowanego przez Powiatowy Urząd Pracy, czego niewątpliwie wnioskodawca nie dokonał.

Skoro z zaświadczenia PUP z dnia 1 kwietnia 2011 r. wynika, że okres rejestracji odwołującego jako osoby bezrobotnej biegnie od 22 września 2011 r. to podstawą badania przesłanki rozwiązania stosunku pracy jest świadectwo pracy dotyczące zatrudnienia w I.-M..

Mając na uwadze powyższe sąd I instancji oddalił odwołanie w myśl art.477¹⁴ par.1 k.p.c.

Apelację od powołanego rozstrzygnięcia wywiódł A. J., domagając się zmiany wyroku i poprzedzającej go decyzji i przyznaniu prawa do świadczenia przedemerytalnego, ewentualnie- uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy zasądzeniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Zarzuty apelacji objęły :

-naruszenie prawa materialnego to jest art.2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych polegające na nieprawidłowym uznaniu, że odwołujący nie spełnia kryteriów dla przyznania świadczenia, podczas gdy badaniu winna podlegać umowa o pracę rozwiązana z przyczyn ekonomicznych w dniu 28 lutego 2009 r.,

-sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że stosunek pracy z I.-M. ustał z upływem czasu, na jaki opiewała umowa.

W uzasadnieniu wniesionego środka zaskarżenia apelujący naprowadzał, że został wprowadzony w błąd przez ostatniego pracodawcę (I.-M.), który zapewniał go, że po ustaniu zatrudnienia będzie mógł ubiegać się o świadczenia przedemerytalne, podczas gdy w efekcie pracodawca liczył wyłącznie na pożyczkę z Funduszu Pracy. W tych okolicznościach winien być przywrócony termin 14-dniowy do złożenia w oparciu o umowę o pracę z O. Zakładami (...) w O..

Wnosił o przesłuchanie w charakterze świadków pracodawcy I.-M. oraz pracownika PUP Ś. W. kierującego go do pracy u w/w pracodawcy.

Pozwany organ rentowy nie zajął wobec wniesionej apelacji żadnego stanowiska.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Na wstępie Sąd Apelacyjny wskazuje, że w pełni akceptuje ustalenia faktyczne poczynione na etapie postępowania pierwszo instancyjnego, co czyni zbędnym ponowne ich w tym miejscu szczegółowe przywoływanie .

Prawidłowo także wskazał Sąd I instancji materialno prawne podstawy wniosku emerytalnego A. J. oraz wydanej następnie zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z brzmieniem art.2 ust.1 pkt 5 ustawy z dnia 28 maja 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 120 poz. 1252 ze zm.) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn. Zgodnie z ust.2 cytowanego przepisu za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, Nr 64, poz. 593 i Nr 99, poz. 1001), zwanej dalej "ustawą o emeryturach i rentach z FUS".

W myśl ust.3 świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Stosownie do treści art.2 ust.5 powołanej ustawy do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3, wlicza się:

1) okresy, za które, zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało;

2) okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w tym okresie; w przypadku gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 6-miesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nieprzekraczającym 14 dni od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Sąd prawidłowo przywoływał, iż A. J. do dnia rozwiązania umowy o pracę (17 września 2010 r.) udowodnił łącznie 43 lata 1 miesiąc i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Wykazane zostało także, że w okresie od 13 lipca 1967 r. do 28 lutego 2009 r. był zatrudniony w O. Zakładach (...) w O. , a stosunek pracy ustał w wyniku wypowiedzenia przez zakład pracy z przyczyn ekonomicznych . Następnie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna od 2 do 9 marca 2009 r., a od 10 marca 2009 r. do 17 września 2010 r. zatrudniony był w I.-M., przy czym ten stosunek pracy ustał z

upływem czasu na jaki umowę zawarto. Następnie odwołujący ponownie został zarejestrowany jako osoba bezrobotna i wyczerpał 6-miesięczny okres zasiłkowy, po czym wystąpił z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne.

Mając na względzie powołane ustalenia rację ma apelujący, iż okoliczność rozwiązania umowy o pracę z przyczyn ekonomicznych jako przesłanka niezbędna przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia nie powinno być odnoszone do zatrudniania w I.- M. a do stosunku pracy w O. Zakładach (...) w O..

W tym miejscu niezbędne zdaje się przywołanie tezy orzeczenia i uzasadnienia do

Wyroku Sądu Najwyższego z dnia z dnia 4 marca 2009 r. **II UK 274/08**, gdzie wprost wskazano, że przesłankę rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, warunkującą prawo do świadczenia przedemerytalnego, należy odnosić do zatrudnienia, które ustalo przed zarejestrowaniem bezrobotnego, a nie do pracy zleconej mu w ramach prac interwencyjnych i robót publicznych (art. 2 ust. 1 pkt 2, ust. 3 oraz 5 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, Dz.U. Nr 120, poz. 1252 ze zm.). OSNP 2010/19-20/243

Stan faktyczny sprawy był tożsamy z rozpoznawaną sprawą: Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca ma (...)lata, łącznie 39 lat, 6 miesięcy i 15 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Jego stosunek pracy w PHU (...) w J. został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy w dniu 24 września 2004 r., po czym - na podstawie skierowania przez Powiatowy Urząd Pracy w Z. w ramach robót publicznych - pracował on w specjalnym Ośrodku (...) w J. Były to dwie terminowe umowy o pracę, zawarte na czas od dnia 8 listopada 2004 r. do dnia 7 maja 2005 r. i od dnia 10 maja do dnia 9 listopada 2005 r. bez przedłużenia wobec ustania finansowania wynagrodzenia ze środków przekazywanych przez Powiatowy Urząd Pracy w Z. Następnie w okresie od dnia 18 listopada 2005 r. do dnia 19 maja 2006 r. wnioskodawca pobierał zasiłek dla bezrobotnych i w dniu 19 maja 2006 r. złożył wniosek o przyznanie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Stosując art. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. Nr 10, poz. 1252) i art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. Nr 99, poz. 1001 ze zm.), Sąd pierwszej instancji odniósł się do ostatniego zatrudnienia wnioskodawcy i stwierdził, że rozwiązanie stosunku pracy w specjalnym Ośrodku (...) w J. nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Odrzucił sposób interpretacji przepisów ustawy o świadczeniach przedemerytalnych prowadzącej do stwierdzenia, że podjęcie się przez bezrobotnego pracy w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych powoduje pozbawienie go możliwości ubiegania się o świadczenie przedemerytalne, przy czym zważył, że prace tego rodzaju zawsze wykonywane są w ramach umów terminowych.

Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu uwzględnił apelację organu rentowego wskazującą, że umowa ta, zgodnie z art. 30 § 1 pkt 4 k.p. ustała z upływem czasu, na który została zawarta, i wyrokiem z dnia 6 maja 2008 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie. Uznał za błędne stanowisko Sądu pierwszej instancji co do tego, że stosunek pracy z J. K. został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy w znaczeniu przyczyny dotyczącej zakładu pracy ujętej w art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Stwierdził, że wygaśnięcie terminowej umowy o pracę nie może być interpretowane jako rozwiązanie z przyczyn dotyczących zakładu pracy, a w szczególności jako likwidacja stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych.

Skarga kasacyjna J. K. została oparta na podstawie naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w związku z art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, przez błędną wykładnię, sprowadzającą się do wyinterpretowania normy, zgodnie z którą "ustanie stosunku pracy finansowanego w ramach prac interwencyjnych wyklucza przyznanie świadczenia przedemerytalnego, a osoba podejmująca pracę w ramach prac interwencyjnych po ich zakończeniu traci uprawnienie do świadczenia, które przysługiwałoby jej, gdyby prac tych nie podjęła". Zaskarżając wyrok Sądu drugiej instancji w całości, J. K. wniósł o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę zaskarżonej decyzji i orzeczenie o prawie do świadczenia, ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Poznaniu.

W ocenie skarżącego, konieczne jest rozstrzygnięcie kwestii, czy art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy dotyczy utraty pracy w warunkach "rynkowych", w konsekwencji czego ewentualne podjęcie

pracy w ramach robót interwencyjnych nie powinno być brane pod uwagę przy ustalaniu zasadności przyznania świadczenia przedemerytalnego. Wskazał, że przyjęta przez Sąd Apelacyjny wykładnia pogarsza jego sytuację w porównaniu z osobami, które nie podejmowały prac interwencyjnych, a ponadto jest sprzeczna z celem ustawowych instytucji przeciwdziałających bezrobociu.

W takim stanie faktycznym Sąd Najwyższy wskazywał, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje mężczyźnie, z którym rozwiązano stosunek pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy (w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy), który był zatrudniony u tego pracodawcy przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończył 60 lat oraz ma okres ubezpieczenia uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat. Sąd drugiej instancji, akceptując stanowisko organu ubezpieczeń społecznych, zakwestionował wypełnienie przez skarżącego jednego z wymienionych warunków - rozwiązania stosunku pracy z przyczyny nie dotyczącej pracownika, przy czym jego stwierdzenie, że stosunek pracy świadczonej w ramach robót publicznych ustał z innej przyczyny, jest uzasadnione. Trafnie jednak skarżący stwierdził, że Specjalny Ośrodek (...) nie był tym ostatnim miejscem zatrudnienia, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Bez pogłębionej analizy przepisów wymienionej ustawy jest oczywiste, że zatrudnienie w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjęte w okresie po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy jest tym, które wlicza się do 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych, po którym przysługuje prawo do zasiłku przedemerytalnego, gdyż tak stanowi art. 2 ust. 5 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Uzasadnione są więc stwierdzenia skarżącego odwołujące się do intencji ustawodawcy i celu przepisów tej ustawy - pomocy osobom, które utraciły zatrudnienie, a ze względu na staż pracy mogą w niedługim czasie starać się o emeryturę. Nie można bowiem uznać, że racjonalny ustawodawca zamierzał doprowadzić do sytuacji, w której osoba, która utraciła pracę z przyczyn leżących po stronie pracodawcy i podjęła krótkoterminowe zatrudnienie w ramach prac interwencyjnych byłaby traktowana mniej korzystnie, niż inna osoba spełniająca warunki prawa do świadczenia przedemerytalnego, która nie podjęła zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych. Środki zapobiegania bezrobociu (prace interwencyjne i roboty publiczne, jak też świadczenie przedemerytalne) nie mogą ze sobą konkurować, gdyż powinny się uzupełniać i wspierać.

Uznanie pracy świadczonej w ramach robót publicznych przez bezrobotnego w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych za zatrudnienie, którego ustanie miałyby nastąpić z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy musiałoby prowadzić w praktyce do unikania podejmowania prac interwencyjnych ze względu na ryzyko utraty prawa do świadczenia przedemerytalnego. Jeżeli warunek rozwiązania stosunku pracy z przyczyny nieleżącej po stronie pracownika odnieść do zatrudnienia, z którego ustaniem powstaje prawo do zasiłku dla bezrobotnych, do czego wystarcza literalna wykładnia wszystkich przepisów art. 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, to bezrobotny spełniający warunki do świadczenia przedemerytalnego nie traci prawa do tego świadczenia z powodu podjęcia zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych w okresie zarejestrowania jako bezrobotny i wyczekiwania na świadczenie. Zgodnie natomiast z art. 2 ust. 3 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, traci prawo do świadczenia przedemerytalnego, jeżeli nie podejmie prac interwencyjnych bez uzasadnionej przyczyny. Uzupełniająco więc tylko, posługując się wykładnią funkcjonalną i celowościową, należy stwierdzić, że przesłankę rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, warunkującą prawo do świadczenia przedemerytalnego, należy odnosić do zatrudnienia, które ustało przed zarejestrowaniem bezrobotnego, a nie do pracy zleconej mu w ramach prac interwencyjnych i robót publicznych (art. 2 ust. 1 pkt 2, ust. 3 oraz 5 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych). Nie do zaakceptowania jest bowiem wniosek, że przepisy tej ustawy nakazują mniej korzystne traktowanie osoby aktywnej, która podjęła pracę w ramach prac interwencyjnych, od tej, która takiej pracy nie podjęła lub w ogóle nie otrzymała propozycji jej podjęcia.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości akceptuje zaprezentowaną wyżej argumentację.

Skoro tak – odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy – uznać należy, że wnioskodawca wyczerpuje przesłankę rozwiązania stosunku pracy z przyczyn ekonomicznych albowiem niewątpliwie zatrudnienie podjęte przed pracami zleconymi przez PUP to jest praca w O. Zakładach (...) w O. ustała w takim właśnie trybie. Niewątpliwie – pozostałe warunki dotyczące wieku, okresów składkowych i nieskładkowych oraz terminu złożenia wniosku i przedłożenia wymaganych przy wniosku dokumentów A. J. spełniał. Na marginesie Sąd Apelacyjny wskazuje, że po ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu (po uchyleniu orzeczenia przez Sąd Najwyższy powołanym wyżej orzeczeniem) oddalono apelację pozwanego od wyroku Sądu I instancji przyznającego prawo do świadczenia przedemerytalnego na rzecz J. K. (III AUa 374/09), a od tego orzeczenia pozwany nie wywiódł ponownej skargi kasacyjnej.

Mając na uwadze całość zaprezentowanej argumentacji orzeczono jak w sentencji zgodnie z brzmieniem art.386 par.1 k.p.c.

SSA Marta Sawińska SSA Maria Michalska-Goźdź SSA Marek Borkiewicz